

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Petrem Jaškem, advokátem, se sídlem Hlavní tř. 7, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2005, č. j. KUOK/24241/05/OSV - DS/7025/SD - 161, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 2. 2011, č. j. 38 Cad 24/2005 - 111,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce ze dne 21. 9. 2010 proti výrokům č. II., III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, **se odmítá**.

II. V řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 21. 9. 2010 proti výrokům č. II., III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Kasační stížnost žalobce ze dne 21. 9. 2010 proti výroku č. I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, **se zamítá**.

IV. V řízení o kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2010 proti výroku č. I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

V. Ustanovenému zástupci JUDr. Petru Jaškovi, advokátovi, se sídlem Hlavní tř. 7, Šumperk, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši

800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou ze dne 24. 8. 2005 domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2005, č. j. KUOK/24241/05/OSV - DS/7025/SD - 161, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního, ze dne 28. 6. 2005, č. j. Soc/552/4512/2005/Dv, jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky sociální péče žalobci. Správní rozhodnutí je dle žalobce vydáno vyloučenými pracovníky, zmatečné, dosažené trestným činem, který se opakuje od listopadu 2003. Dále navrhoval vydání předběžného opatření a přiznání odkladného účinku žalobě.

Usnesením ze dne 6. 6. 2006, č. j. 38 Cad 24/2005 - 13, Krajský soud v Ostravě řízení přerušil z důvodu probíhajícího řízení o zbavení způsobilosti žalobce k právním úkonům. Usnesením ze dne 7. 12. 2007, č. j. 38 Cad 24/2005 - 16, Krajský soud v Ostravě rozhodl o pokračování v řízení.

Usnesením ze dne 31. 3. 2008, č. j. 38 Cad 24/2005 - 18, Krajský soud v Ostravě žalobce vyzval, aby doplnil svou žalobu ze dne 24. 8. 2005 tak, že uvede žalobní body a případné důkazní návrhy k prokázání svých tvrzení.

Žalobce reagoval podáním ze dne 7. 4. 2008, ve kterém žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta JUDr. Víta Vohánky.

Usnesením ze dne 15. 1. 2009, č. j. 38 Cad 24/2005 - 33, Krajský soud v Ostravě žalobci ustanovil zástupce JUDr. Petra Jaška a opětovně jej vyzval k odstranění výše specifikovaných vad žaloby ze dne 24. 8. 2005.

Proti tomuto usnesení podal žalobce osobně kasační stížnost podáním ze dne 5. 2. 2009, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 3. 2009, č. j. 6 Ads 37/2009 - 48, tak, že ji zamítl.

Usnesením ze dne 7. 8. 2009, č. j. 38 Cad 24/2005 - 53, Krajský soud v Ostravě žalobce opakovaně vyzval k odstranění výše specifikovaných vad žaloby ze dne 24. 8. 2005.

Žalobce prostřednictvím svého zástupce reagoval podáním ze dne 14. 8. 2009, ve kterém uvedl, že mu žalovaný odepřel právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stavu hmotné nouze. Žalovaný nezohlednil, z čeho žalobce bez zabezpečení žil s ohledem na jeho zdravotní stav. Žalobce neodmítá a ani neodmítal odborné zdravotní vyšetření.

Podáním ze dne 29. 9. 2009 žalobce osobně nedal souhlas s rozhodnutím věci bez nařízeného jednání. Dále namítl podjatost soudců Krajského soudu v Ostravě a soudkyně JUDr. Bohuslavy Drahošové, neboť ve věci opakovaně rozhoduje, je proti ní vedené trestní stíhání, a protože za použití policie na žalobce opakovaně zaútočila.

O námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13. 5. 2010, č. j. Nao 20/2010 - 74, kterým rozhodl, že soudci správního úseku Krajského soudu v Ostravě nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí v předmětné věci.

Krajský soud v Ostravě nařídil ve věci jednání na 31. 8. 2010.

Podáním ze dne 6. 8. 2010 žalobce žádal odročení jednání, což odůvodnil tak, že v předmětné věci rozhoduje vyloučený soudce, který pouze opakuje lživá předcházející rozhodnutí. Vražda ústavními prostředky je zakázána. Věc porušuje Ústavu a měla tak být předložena Ústavnímu soudu.

Jednání ve věci proběhlo dne 31. 8. 2010 za účasti zástupce žalobce JUDr. Petra Jaška a zástupce žalovaného JUDr. Petra Rittera (v substituci JUDr. Stanislav Handrl). Při jednání byl vyhlášen rozsudek.

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve věci meritorně rozsudkem ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, tak, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2005, č. j. KUOK/24241/05/OSV - DS/7025/SD - 161, zamítl. V odůvodnění uvedl, že podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociální potřebnosti), je třeba hodnotit celkové poměry žadatele, neboť dávky mají pokrýt toliko nejzákladnější lidské potřeby. Pokud žadatel je schopen zabezpečit si své životní potřeby vlastními silami, není osobou sociálně potřebou mající nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi. Žalobci byl přiznán částečný invalidní důchod, jenž mu není vyplácen, protože se žalobce odmítl podrobit kontrole svého zdravotního stavu. Žalovaný pak správně tuto situaci vyhodnotil, neboť žalobce si odmítl zvýšit příjem vlastním přičiněním - podáním žádosti o uvolnění výplaty částečného invalidního důchodu a podrobením se lékařskému vyšetření, jež mu bylo uloženo OSSZ Šumperk. Žalobce dále dle názoru krajského soudu neuplatnil nárok na plný invalidní důchod. Nelze jej tak považovat za sociálně potřebného. Tvrzení žalobce o tom, že neodmítá podrobit se zdravotní kontrole, je rozporu se záznamem o jednání na OSSZ Šumperk ze dne 30. 9. 2003. Žalobce v řízení nevznesl námitku podjatosti pracovníků správních orgánů. Žalovaný odůvodnil rozhodnutí srozumitelně a přesvědčivě.

Krajský soud v Ostravě dále tímto rozsudkem zamítl návrh na vydání předběžného opatření a nepřiznal žalobě odkladný účinek, neboť tyto návrhy žalobce nijak neodůvodnil. Předběžné opatření v posuzovaném případě je navíc nepřípustné, neboť v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu lze žalobě přiznat odkladný účinek.

Ohledně rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě soud uvedl, že žalobce blíže neodůvodnil a neprokázal vznik nenahraditelné újmy.

Usnesením ze dne 3. 2. 2011, č. j. 38 Cad 24/2005 - 111, Krajský soud v Ostravě opravil výrok IV. rozsudku ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, tak, že zástupci JUDr. Petru Jaškovi přiznal odměnu ve výši 5275 Kč.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) obtížně čitelnou kasační stížnost ze dne 21. 9. 2010, protože rozsudek je zmatečný, paranoidní, lživý, odůvodněný bludem. Rozsudek vydala vyloučená soudkyně, která ve věci opakovaně rozhodovala v předchozím soudním řízení. Soudkyně neplní pokyny Nejvyššího správního soudu a pouze opisuje svá předcházející rozhodnutí. Tatáž soudkyně doposud nerozhodla o žalobě proti zastavení výplaty částečného invalidního důchodu a porušila nařízení vlády č. 63/1998 Sb. a lže. JUDr. Petr Jašek jedná v rozporu s jeho zájmy a nemá tudíž právo na odměnu, neboť dělá pouze poštovního doručovatele. Zastoupení žalovaného advokátem je nezákonné, neboť jménem žalovaného má jednat jeho vedení podle ustanovení § 21a odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Nejvyšší správní soud zakázal stěžovateli pracovat a odepřel mu právo na zastoupení ve stavu hmotné nouze i právo na zabezpečení při neschopnosti k práci. Podle stěžovatele není zřejmé, s kým soud jedná - s jeho kosterními pozůstatky s „přestupní stanicí“ JUDr. Petrem Jaškem. Soud porušil Ústavu - čl. 10, čl. 96 odst. 2 - a Listinu základních práv a svobod - čl. 3 odst. 3, čl. 6 odst. 1, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2, čl. 38 odst. 2. Tato práva mají přednost před zákonem. Dále uvedl, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a doložil v kopii celou řadu písemností od rozhodnutí soudů různých stupňů, přes rozhodnutí správních orgánů, až po části příslušných právních předpisů, o nichž se domnívá, že s věcí souvisejí; s tím, že důležité zatrhuje červeně. Stěžovatel žádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce Mgr. Františka Drlíka.

Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce dále doplnil kasační stížnost podáním ze dne 21. 3. 2011, ve kterém uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve stěžovatelově nepřítomnosti a nebylo mu umožněno vyjádřit se k věci, i když se k jednání nedostavil z důvodu omylu v termínu jednání. Žalovaný odepřel stěžovateli právo na přiměřené zabezpečení ve stavu hmotné nouze, protože stěžovatel neodmítl přijmout rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu dne 1. 1. 2001; odvolání podal na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; a to z důvodu porušení jeho práva na pomoc.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 13. 5. 2011, ve kterém uvedl, že soud nejednal v neveřejném zasedání. Z ústního jednání byl pořízení protokol. Žalobci nebylo odepřeno ve věci jednat, soudem byl řádně předvolán a svou neúčast nijak

neomluvil. Soud neporušil zákon ani předpis vyšší právní síly. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítnout.

K výroku I.:

Kasační stížnost ze dne 21. 9. 2010 proti výrokům č. II., III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, je nepřípustná, neboť těmito výroky krajský soud nevyhověl žádosti stěžovatele na vydání předběžného opatření, resp. nepřiznal žalobě odkladný účinek. Rozhodnutí o předběžném opatření ve smyslu ustanovení § 38 s. ř. s. je rozhodnutím soudu dočasné povahy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Charakter rozhodnutí dočasné povahy má i rozhodnutí soudu o odkladném účinku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172). Smyslem obou rozhodnutí je přechodná úprava poměrů účastníků do pravomocného skončení předmětného řízení. Kasační stížnosti proti rozhodnutí o předběžném opatření a rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě jsou proto nepřípustné podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.; kasační stížnost je proto nutné proti takovýmto rozhodnutím odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

K výroku II.:

O nákladech řízení ve vztahu ke kasační stížnosti dne 21. 9. 2010 proti výrokům č. II., III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

K výroku III.:

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. Stěžovatel sice podřadil důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., obsahově však stěžovatel uplatnil důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s.; Nejvyšší správní soud proto napadené rozhodnutí přezkoumal ze všech těchto důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47).

Nejvyšší správní soud za této situace přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti s přihlédnutím k vadám, které musí Nejvyšší správní soud zkoumat ex offo (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vedly ho k tomu následující úvahy:

Stěžovatel je toho názoru, že rozsudek je zmatečný, bludný, lživý a že je opsán z předcházejících rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tuto stížní námitku vyhodnotil jako důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě.

K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku sp. zn. 2 Ads 58/2003 ze dne 4. 12. 2003, takto:

„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné z toho důvodu, že by Krajský soud v Ostravě měl podle názoru stěžovatele opisovat svá předcházející rozhodnutí. V případě napadeného rozhodnutí se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.

Napadené rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Ostravě se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům a správně zjistil skutkový stav věci. To, že Krajský soud v Ostravě podle stěžovatele opisuje odůvodnění svých předcházejících rozhodnutí, je pro naplnění stížního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) irelevantní, neboť možná pouhá formulační blízkost jednotlivých odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ještě nepředstavuje jinou vadu ve smyslu citovaného ustanovení. Takováto vada by totiž dle výslovné dikce ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. musela způsobit nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005,

č. j. 6 Ads 57/2004 - 59), což se dle názoru zdejšího soudu nestalo. Pouhé subjektivní hodnocení stěžovatele ohledně zmatečnosti, bludnosti, paranoidní schizofrenie v odůvodnění napadeného rozsudku k naplnění stížního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepostačuje.

Nejvyšší správní soud v tomto směru důrazně upozorňuje stěžovatele na to, že jeho argumentace se velmi přibližuje k hranici chování, jež je v demokratické společnosti nepřípustné nejen vůči orgánům veřejné moci, ale i v běžném styku mezi obyvateli. Bezdůvodné hrubé napadání druhé osoby včetně představitelů soudní moci není v demokratické společnosti přípustné; takto vystupující osoba si musí být vědoma negativních důsledků svého chování. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatel má jako každý právo na to, aby si proti postupu soudní moci stěžoval, hájil svá procesní práva v souladu s příslušnými procesními předpisy a využíval opravné prostředky. Logickou součástí podání opravného prostředku je to, že dotčená osoba s určitým rozhodnutím nesouhlasí; pokud by se s ním vnitřně ztotožnila, tak by totiž proti němu nebrojila. Vyjádření tohoto nesouhlasu se však musí dít slušnými prostředky, mezi něž v žádném případě nepatří napadání soudců a soudního orgánu. Slova typu „justiční bulvár, justiční diktatura, bludy v odůvodnění svědčící o paranoidní schizofrenii, soudkyně lže, jako když tiskne“ do podání zcela zjevně nepatří a stěžovatel by se jich měl napříště vyvarovat. Bude-li stěžovatelova vulgarita a agresivita narůstat, je nutné jej upozornit na ustanovení § 44 odst. 1 s. ř. s., podle kterého *„Tomu, kdo neuposlechne výzvy soudu nebo učiní urážlivé podání či přednes* (zvýrazněno soudem), *může být usnesením uložena jako pořádkové opatření pořádková pokuta do výše 50 000 Kč, která je příjmem státního rozpočtu. Pokuta může být uložena i opakovaně a může být na odůvodněnou žádost podanou do právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí, usnesením zčásti nebo zcela prominuta.“*

Nejvyšší správní soud dále neshledal naplnění stížního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v podobě rozhodování ve věci vyloučeným soudcem. O námitce podjatosti směřující proti soudkyni JUDr. Bohuslavě Drahošové Nejvyšší správní soud rozhodl, a to usnesením ze dne 13. 5. 2010, č. j. Nao 20/2010 - 74, z něhož vyplývá, že soudkyně není v projednávané věci vyloučena.

Stěžovatel přitom ve své kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2010 neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti zpochybňující nepodjatost této soudkyně a pouze brojí proti jím zvolenému postupu v předmětném řízení a způsobu odůvodnění napadeného rozhodnutí (jež považuje za bludné, lživé, zmatečné a paranoidní). Údajné „opisování“ předcházejících rozhodnutí, s nimiž se stěžovatel nemůže obsahově ztotožnit, také neodůvodňuje vyloučení této soudkyně, neboť tímto stěžovatel opět brojí proti jejímu postupu v předmětném řízení. Ani skutečnost, že by tato soudkyně nevyřídila jinou stěžovatelovu věc týkající se zastavení výplaty částečného invalidního důchodu, nebo že by neplnila pokyny Nejvyššího správního soudu, nedokládá, že by byla ve věci vyloučena pro podjatost. Důvodem vyloučení soudkyně pak nepředstavuje ani to, že by dle stěžovatele

měla porušit nařízení vlády č. 63/1998 Sb., neboť tento předpis nebyl v posuzovaném případě správními orgány či soudy vůbec aplikován.

Důvodem vyloučení soudce podle ustanovení § 8 odst. 1 věta druhá s. ř. s. je sice to, že se soudce podílel na rozhodování v předchozím soudním řízení, toto ustanovení však míří na situace, kdy dotyčný soudce nejprve rozhodoval ve věci u prvostupňového soudu a následně by rozhodoval o opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v předcházejícím řízení (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18). Vyloučen však není ten soudce prvostupňového soudu, kterému byla věc vrácena z důvodu vyhovění opravnému prostředku (zde kasační stížnosti) podaným účastníkem řízení. Argumentace stěžovatele ohledně vyloučení soudců Krajského soudu v Ostravě z důvodu jejich opakovaného rozhodování ve věci (byť se navíc z větší části netýká předmětného řízení) proto není důvodná. Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatele ohledně toho, že JUDr. Petr Jašek jej řádně nezastupuje. Stěžovatel totiž již proti ustanovení JUDr. Petr Jaška svým zástupcem brojil kasační stížností ze dne 5. 2. 2009, o které bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 6 Ads 37/2009 - 48. Nejvyšší správní soud vázán svým předchozím rozhodnutím v totožné věci nemá důvodu se od tam uvedených závěrů jakkoli odchýlit; a proto na ně odkazuje. Z obsahu kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2010 ani z obsahu předmětného soudního spisu nevyplývá, že by JUDr. Petr Jašek své povinnosti ustanoveného advokáta jakkoli zanedbal. To, že rozhodnutí soudu neodpovídá představě stěžovatele, v žádném případě nedokládá pochybení ustanoveného advokáta. Pokud jde o výrok o určení odměny ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Petru Jaškovi, nebylo stěžovatelem uvedeno, v čem spočívá pochybení krajského soudu, a proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Ostravě rozhodl správně a s jeho odůvodněním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ohledně zastoupení žalovaného advokátem Nejvyšší správní soud musí poukázat na to, že je věcí každého z účastníků řízení, zda se v řízení nechá zastoupit podle ustanovení § 35 odst. 2 s. ř. s., nebo zda bude v řízení vystupovat osobně. Žalovaný se proto mohl v předmětném řízení nechat zastoupit advokátem bez toho, že by byl žádán předchozí souhlas stěžovatele, nebo aby mu tato skutečnost byla nějak zvlášť oznámena. Argumentace stěžovatele ohledně ustanovení § 21a odst. 1, 3 o. s. ř. není správná, neboť tato ustanovení upravují, kdo jedná přímo jménem správního orgánu před soudem, nikoli to, zda se správní orgán v řízení může nechat zastoupit či nikoli. Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K argumentaci stěžovatele v tom směru, že Nejvyšší správní soud zakázal stěžovateli pracovat a odepřel mu právo na zastoupení ve stavu hmotné nouze i právo na zabezpečení

při neschopnosti k práci, nelze přihlížet, neboť nepředstavují relevantní důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s., protože nemají základ v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88. Kasační stížností ze dne 21. 9. 2010 se stěžovatel nemůže domáhat toho, aby Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě zkoumal, zdali mu Nejvyšší správní soud zakázal pracovat, odepřel mu právo na zastoupení a právo na zabezpečení; stěžovatel se totiž domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud „přezkoumal“ svá předcházející rozhodnutí ve stěžovatelových věcech, což je nepřípustné. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že správní soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, nemají pravomoc zakázat stěžovateli pracovat či odepřít mu právo na zabezpečení při neschopnosti k práci. Ve vztahu k údajnému odepření práva na zastoupení ve stavu hmotné nouze je to naopak Nejvyšší správní soud, který ve prospěch stěžovatele zasáhl - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 Ads 17/2008 - 74.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, s kým soud jedná, zdejší soud musí poznamenat, že krajský soud se v předmětném řízení neměl vyjádřit k tomu, zda jedná s „kosterními pozůstatky stěžovatele“, ale zda je rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2005, č. j. KUOK/24241/05/OSV - DS/7025/SD - 161, v souladu se zákonem či nikoli. Procesní stranou v řízení podle s. ř. s. nemohou být „kosterní pozůstatky stěžovatele“; proto, pokud by stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem zemřel, tj. ztratil by procesní subjektivitu, musel by krajský soud takovouto situaci procesním způsobem vyřešit; a to rozhodnutím o procesním nástupnictví, event. odmítnutím žaloby. Kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině nezjistil stěžovatelem tvrzené a konkrétněji nerozvedené porušení Ústavy - čl. 10, čl. 96 odst. 2 - a Listiny základních práv a svobod - čl. 3 odst. 3, čl. 6 odst. 1, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2, čl. 38 odst. 2. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že je kasačním soudem zásadně vázaným dispoziční zásadou podle ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže dohledávat důvody a argumentaci stěžovatele namísto něj, neboť tím by naprosto změnil charakter kasační stížnosti a porušil by rovnost účastníků řízení normovanou ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s. Pouhý výčet ustanovení předpisu proto nepředstavuje řádnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud se k takovému výčtu v konkrétní rovině proto nebude vyjadřovat.

Ohledně údajného porušení závazného právního názoru obsaženého v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu je nutné konstatovat, že v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud svůj názor na meritum věci ještě nevyslovil; nelze proto dovozovat porušení závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. Kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

Nejvyšší správní soud přitakává stěžovateli v tom, že ústavní pořádek České republiky zakotvuje právo účastníků řízení na ústní a veřejné jednání před soudem. Jeho provedení na zákonné úrovni pak představuje ustanovení § 49 s. ř. s. Toto právo však nemůže být vykládáno tak, že pokud se účastník řízení k soudem řádně nařízenému jednání nedostaví, je nutné rozhodnutí soudu vydané při takovémto jednání zrušit pro nezákonnost. Jak vyplývá z obsahu soudního spisu, byl stěžovatel řádným způsobem informován dne 13. 7. 2010 o tom, že bylo nařízeno jednání ve věci na 31. 8. 2010; 10denní lhůta podle ustanovení § 49 odst. 1 s. ř. s. k přípravě stěžovatele mezi doručením oznámení a vlastním jednání soudu byla také dodržena.

Z ustanovení § 50 s. ř. s. vyplývá, že nařízené jednání může být odročeno, ale to pouze z důležitých důvodů. Důležitým důvodem pro odročení jednání však není pouhá skutečnost podání žádosti o odročení jednání, nebo že ve věci mají jednat vyloučení soudci (podle stěžovatelova podání ze dne 6. 8. 2010). Těmito důvody pro odročení mohou být pouze závažné faktické okolnosti na straně účastníka řízení, které mu brání fyzické účasti na předmětném jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovateli nebylo bráněno v přístupu k soudu a v možnosti překládat zde své návrhy; tato práva jsou mu garantována ústavním pořádkem České republiky a Krajský soud v Ostravě tato práva stěžovateli poskytl. Pokud však stěžovatel těchto práv nehodlá řádným způsobem využít, nelze toto klást k tíži jakékoli soudní instituce.

Argumentuje-li stěžovatel v podání ze dne 21. 3. 2011 tím, že se k jednání nedostavil z důvodu omylu v termínu jednání (1. 9. 2010), nelze k tomuto přihlížet. Nejvyšší správní soud upozorňuje na římskoprávní zásadu vigilantibus iura scripta sunt; měl-li stěžovatel zájem na tom, aby se řádně zúčastnil na soudem nařízeném jednání, měl termínu jednání věnovat náležitou pozornost. Jeho údajné subjektivní pochybení nelze klást k tíži krajského soudu. Nejvyšší správní soud navíc tuto argumentaci považuje za zjevně účelovou, neboť v podání ze dne 6. 8. 2010 (obsahující žádost o odročení předmětného jednání) uvedl řádný termín nařízeného jednání - 31. 8. 2010. Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Brojí-li stěžovatel jedinou meritorní námitkou proti tomu, že mu žalovaný odepřel právo na přiměřené zabezpečení ve stavu hmotné nouze, protože stěžovatel neodmítl přijmout rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu dne 1. 1. 2001, není tato argumentace stěžovatele relevantní. Z důvodu velkého množství stěžovatelem vedených řízení u České správy sociálního zabezpečení, jak je známo Nejvyššímu správnímu soudu z jeho rozhodovací činnosti (podle systému Nejvyššího správního soudu se stěžovatel k dnešnímu dni účastnil 445 sporů vedených u tohoto soudu), nelze jakýmkoli způsobem určit, jaké rozhodnutí byl stěžovatel ochoten dne 1. 1. 2001 přijmout. I kdyby byla tato argumentace konkrétnější a důkazně jakýmkoli způsobem doložena, nebyla by v posuzovaném případě

důvodná, neboť žalovaný opřel svůj závěr o nepřiznání dávky sociální péče o to, že stěžovatel až v roce 2003 nespolupracoval s Českou správou sociálního zabezpečení v podobě nepodrobení se nařízenému lékařskému vyšetření.

Samotné nepřiznání dávky sociální péče není nezákonné. Správní orgány svůj závěr o nenaplnění kritérií zákona o sociální potřebnosti odůvodnily tím, že stěžovatel není sociálně potřebný, protože si příjmy může zajistit vlastním přičiněním v podobě spolupráce s Českou správou sociálního zabezpečení uplatněním svých práv ze systému důchodového pojištění. Tento závěr správních orgánů považuje Nejvyšší správní soud za zákonný (srov. ustanovení § 1 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti), přesvědčivě odůvodněný - ke stejným závěrům přitom dospěl i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, – a stěžovateli se ho nepodařilo výše uvedenou argumentací jakkoli zpochybnit. Poukazuje-li stěžovatel dále na to, že podal blíže nespecifikované odvolání podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod z důvodu porušení práva na pomoc, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že toto tvrzení je naprosto neurčité a neuchopitelné; není zřejmé, co tím stěžovatel sleduje, proti čemu brojí a jaký vliv mělo blíže nespecifikované „odvolání podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod“ na napadený rozsudek krajského soudu. Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost je nedůvodná a jakou takovou ji zamítl.

K výroku IV.:

O nákladech řízení o kasační stížnosti proti výroku č. I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 24/2005 - 88, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. však správnímu orgánu ve věcech sociální péče nelze přiznat právo na náhradu řízení, na které by měl jinak nárok podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.

K výroku V.:

Protože stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 1. 2009, č. j. 38 Cad 24/2005 - 33, ustanoven zástupce, JUDr. Petr Jašek, Nejvyšší správní soud mu podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů - doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 3. 2011. Tato odměna je podle ustanovení § 9 odst. 2 cit. vyhlášky ve spojení s ustanovením § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 500 Kč za jeden úkon právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu

300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Dohromady tedy přiznal částku 800 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu